

Privacy Live

Annet Hulst

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, maart 2020

© 2020 LetterRijn

Auteur: Annet Hulst

Redactie: Yfke van Vuurden, Marlies de Bruin

Grafische vormgeving: uitgeverij LetterRijn

Drukwerk: Grafistar B.V., Lichtenvoorde

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

 LetterRijn

isbn: 978-90-903262-0-7

pri·va·cy (*de; v(m)*)

de mogelijkheid om in eigen omgeving helemaal zichzelf te zijn: *ie-mands privacy schenden* zich ongevraagd met zijn privéleven bemoeien

Privacy isn't about something to hide. Privacy is about something to protect. And that's who you are. That's what you believe in. That's who you want to become. – Edward Snowden

Vandaag op tv

Zwart, neonroze, zwart, neongeel, zwart. Uit de verte kwam een diepe bastoon aanrollen, steeds harder, steeds lager. De knal die volgde kwam onverwacht. Midden in het beeld werd een oog zichtbaar. Het knipoogde. De tune van het nieuwe programma was, door de vele aankondigingen, voor het publiek vertrouwd geworden: pianomuziek, gecombineerd met een stevige beat. Klassiek en modern, een hippe mix met een onheilspellende ondertoon.

Het oog kwam op de kijker af, groeide. In de pupil verschenen witte letters die samen de titel van het programma vormden: *Privacy Live*. Nu werd ingezoomd op de punt op de eerste letter i. De punt bleek een sleutelgat te zijn, waardoor het publiek in de studio zichtbaar werd. Willekeurige mensen verschenen in close-up in beeld. Verwachtingsvolle blikken. Deze nieuwste realityshow zou volgens de aankondigingen nóg echter en nóg spannender zijn dan alle realityshows tot nu toe.

De eerste aflevering van *Privacy Live* was begonnen.

De camera vond Sem van Belzen in het midden van de zaal. Hij zat op een ronde paarse bank op een laag podium. Eromheen stonden tribunes voor het publiek opgesteld. Alle lampen in de studio en alle ogen waren op Sem gericht. Hij keek trots om zich heen. De publieksfavoriet was aangetrokken om deze unieke televisieshow te presenteren en hij genoot zichtbaar van de lancering van een nieuw kijkcijferkanon tijdens *primetime*. Zijn rode appelwangen en jongensachtige glimlach gaven hem het uiterlijk van de ideale schoonzoen. Jong en oud vielen voor hem. Perfect gekleed en gekapt, net iets te dik, precies menselijk genoeg.

‘Welkom vanavond, dames en heren!’ Vakkundig gleden zijn blik naar de afgesproken camera. ‘Welkom op deze historische nazomeravond, aan het begin van een nieuw televisieseizoen. De avond van de eerste aflevering van *Privacy Live*, hét programma waarin geen geheim verborgen blijft. Wij geven u een kijkje in de keuken én de andere

kamers van de hoofdpersoon van vanavond. De slaapkamer, bijvoorbeeld.' Sem trok ondeugend zijn wenkbrauwen op. 'De hoofdpersoon van vanavond weet zelf nog niet dat hij of zij deze rol heeft gekregen. Ja, dames en heren, het is een van u. Misschien bent u het zelf wel!' Hij schraapte zijn keel en verraadde daarmee iets van zijn zenuwen. Iemand van de productie overhandigde hem een snoerloze microfoon, waarmee hij naar de mensen op de tribune liep. Zijn oog viel op een jonge vrouw met halflang blond haar.

'Wat is jouw grootste geheim?' Sem keek haar brutaal aan en hield de microfoon voor haar mond. Het meisje pakte zenuwachtig de arm van haar vriendin en samen begonnen ze te giechelen.

'Niets te verbergen, zeker?'

De blondine schudde onzeker glimlachend haar hoofd.

'Weet je het zeker?' vroeg Sem nu, terwijl hij haar indringend aankeek. 'Peuter je weleens in je neus?'

'Nee, nooit,' zei de jonge vrouw opgelucht.

'Ga je vreemd? Val je op vrouwen?'

'Nee. Nee,' zei ze weer, nu iets zachter.

'Heb je weleens iets gestolen? Heb je een getrouwde minnaar?'

'Nee ...' De vrouw fluisterde het laatste woord bijna. Haar hoofd had inmiddels een hoogrode kleur gekregen en het huilen stond haar nader dan het lachen.

'Aha,' zei Sem, 'een getrouwde minnaar, dus. Is het je buurman? Een leraar? Je baas?'

De vrouw lachte nu helemaal niet meer. Haar zenuwachtige glimlach was veranderd in een streep en ze leek vastbesloten geen antwoord meer te geven. Dit was niet haar idee van een leuke avond, maar het publiek in de zaal dacht daar duidelijk anders over. Dit was precies waarvoor ze waren gekomen. Gemompel ging door de zaal. Hier en daar werd gelachen. Mensen keken elkaar veelbetekenend aan.

Sem stond nog steeds bij haar. 'Het is je baas, hè?' Nog voor ze antwoord kon geven, trok Sem de microfoon terug en deed een paar passen naar achteren. Op een groot scherm, dat bijna de hele achterwand van de studio besloeg, verscheen een foto van de jonge vrouw, vlak voor een glimmend kantoorpand, samen met een man. Hun lichaamstaal verried duidelijk de intimiteit tussen de twee.

De blondine sprong op, haar handen voor haar mond geslagen. Ze schudde met haar hoofd, haar ogen zochten de dichtstbijzijnde uitgang. Toen ze die had ontdekt, rende ze huilend de studio uit, haar vriendin verbluft achterlatend.

De stilte in de ruimte was nu om te snijden. Sem liep verder langs de tribunes. Af en toe maakte hij een schijnbeweging door ineens met zijn microfoon naar iemand te wijzen. Mensen schrokken, probeerden oogcontact met hem te vermijden, deinsden achteruit. Telkens trok hij zijn hand terug. Toen liep hij naar de paarse bank en ging weer zitten.

‘Dames en heren, dit was nog maar een opwarmertje. Onze verleidster, hier op het scherm, speelt niet de hoofdrol van vanavond. Dat is iemand anders.’ Indringend keek hij in de camera. ‘In de afgelopen maand hebben wij een van u dag en nacht met achtenveertig camera’s gevolgd. Deze persoon heeft geen geheimen meer voor ons.’

In het publiek hing een nerveuze spanning.

‘Onze hoofdpersoon van vanavond is een ... vrouw.’ Sem scande de zaal. ‘Ik zie dat alle mannen opgelucht ademen.’ Hij lachte hard.

De camera zwaaide door de lucht over het publiek. Het was duidelijk zichtbaar dat de mannelijke bezoekers wat onderuit zakten en zich ontspanden.

‘De vrouw waar het vanavond om gaat,’ ging Sem verder, ‘is door haar buurman opgegeven. De afgelopen weken zijn we alles over haar te weten gekomen, geen geheim is verborgen gebleven. In haar huis zijn tientallen camera’s geïnstalleerd. Op elk moment van de dag wisten we exact wat ze aan het doen was, ook op dit moment. Ze is namelijk hier.’

Er klonk geroezemoes in de zaal.

‘Ja, lieve mensen, de ster van vandaag zit in de zaal. Ze heeft een opgeruimd huis, veel kussentjes op de bank. Alleen de hond is thuis.’ Sem greep naar zijn oor, leek ergens naar te luisteren en lachte toen. ‘De hond is op de bank gaan liggen, zodra zijn baasjes waren vertrokken.’ Hij keek nu recht in de camera en er verscheen een grijns op zijn gezicht. ‘Dames en heren, straks kunt u zelf een blik werpen in deze woonkamer en komt u te weten om wie het vanavond allemaal draait in *Privacy Live*. Misschien bent u het wel. Iedereen heeft iets

te verbergen. De een neukt haar baas - haar getrouwde baas - en de ander peutert stiekem in zijn neus. Ook u heeft vast geheimen waarvan u niet wilt dat heel Nederland ze weet. *Privacy Live* komt het te weten. Vreemdgangers, fraudeurs en andere leugenaars zijn niet veilig voor het oog van *Privacy Live*. Wij halen mensen uit de kast en krijgen de onderste steen boven. Denk goed na voor je iets doet, want wie weet word ook jij in de gaten gehouden ...'

Sem wees met een vinger naar de camera, die inzoomde tot zijn vinger uit de televisie leek te steken. 'Maar nu eerst muziek. De nieuwste single van Harm de Boom heet *Privé* en leek ons de perfecte hit om vanavond aan u te laten horen. Tot zo!'

De camera zoomde uit en weer in. Op de voorste rij van de tribunes zat een trotse Jochem Bergman, de eigenaar van AirTV en de bedenker van deze nieuwste televisiehit.

Zondag

1.

Jente

‘Jente, kijk naar me.’ Daniël zat voor me in het zand, zijn camera op mij gericht. ‘En nu glimlachen.’ Ik veegde de haren uit mijn gezicht en deed wat hij zei. Glimlachen naar hem kostte me geen enkele moeite. Als ik Daniël zag - zijn blonde krullen, zijn vrolijke gezicht, de manier waarop hij bewoog - dan kon ik me alleen maar zielsgelukkig voelen.

‘Mooi zo. Je bent prachtig, weet je dat? Doen we hierna nog een scène?’

‘Laten we naar het strand gaan. Dan doen we daar de rest, met de zon in de rug en de zee op de achtergrond.’

Daniël stond op, klopte het zand van zijn kleren en hielp me omhoog. Mijn maillot en wollen rokje zaten onder het zand en hoe harder ik het probeerde weg te vegen, hoe meer het zich vastzette in de stof.

‘Dat waait er straks vanzelf wel af.’ Daniël klikte de lensdop op zijn camera en opende zijn rugzak. ‘Ken je je tekst uit je hoofd?’

‘Is zeelucht goed voor je huid? Ik sta hier op het strand om aan den lijve te ondervinden of dat zo is,’ zei ik, met mijn hand bij mijn mond, alsof ik in een microfoon praatte. Het voelde nog steeds een beetje ongemakkelijk om mijn teksten hardop uit te spreken. Sinds Daniël mijn vriendje was, had ik mijn blog opgegeven en nu maakten we samen vlogs op YouTube met mijn beauty- en voedingstips. Het was Daniël’s keuze geweest om te beginnen met filmen in de duinen, waar minder wind stond. Hij had vijf minuten door de struiken gestruind tot hij de zandplaat had gevonden waar ik op de grond moest gaan zitten. In het bedienen van de camera, het kiezen van de beste locaties en het monteren van video’s was Daniël de beste. Achter elk beeld zat een ge-

dachte en elk fragment zette hij in scène. Het resultaat zag er spontaan en een tikkeltje amateuristisch uit. Precies de stijl die bij mij paste - en dat vonden mijn volgers ook.

Daniël had zijn camera inmiddels opgeborgen in zijn rugzak en samen liepen we door het mulle zand naar de strandopgang. Ik deed één handschoen uit en pakte zijn hand. Hij gaf er een kneepje in.

‘Misschien kunnen we straks ook nog een shot maken van de branding.’ Ik keek naar Daniëls gezicht om zijn reactie te peilen.

Zijn mondhoek trok omhoog. ‘Het zou mooi zijn om zo’n shot vanaf de grond te maken, zodat het water recht op je afkomt. Daarvoor moet je op je buik gaan liggen en de camera op de zee richten. Misschien wil je zelf ook een beetje oefenen met het filmen van sfeerbeelden?’ Hij keek me lachend aan.

Ik gaf hem gniffelend een duwtje met mijn elleboog. ‘Laat maar zitten. Ik blijf liever droog.’

Daniël bewoog met zijn gezicht naar me toe. ‘Je bent de mooiste,’ fluisterde hij in mijn oor. Wanneer Daniël de s uitsprak, sliste hij een beetje. Het viel mij nauwelijks meer op, maar als hij mij *de mooiste* noemde, klonk het door zijn uitspraak extra lief.

Het was druk op het Katwijkse strand op deze eerste zondag van de herfstvakantie. Volgens de voorspellingen werd het de enige droge dag van de week. De zon stond laag en gaf weinig warmte. Een hond schoot voor ons langs in de richting van het water. In de verte zagen we de skyline en de pier van Scheveningen.

‘Waar spreken we morgen af?’ vroeg ik vanachter mijn dikke sjaal.

‘Ik zie je bij de ingang van de studio. Goed?’

‘Ik neem de trein van acht uur, dan ben ik daar om ongeveer half-tien.’

Daniël liet mijn hand los, sloeg zijn arm om mijn schouders en trok me tegen zich aan. ‘Ik hoef alleen ’s morgens te werken, de rest van de dag ben ik vrij.’

‘Dat heb je wel verdiend, je hebt zoveel uren gemaakt de laatste maanden. Zal ik ’s middags naar jouw huis toekomen?’

Daniël trok veelbetekenend zijn wenkbrauwen op. ‘Je bent meer dan welkom.’

‘Ik bedoel ...’ Ik voelde dat ik kleurde. ‘Gewoon langskomen.’

‘Ik weet wat je bedoelt.’ Hij kneep kort in mijn schouder.

Een vlaag van schuldgevoel gemengd met zenuwen trok door mijn lichaam. Ik wist dat hij verder wilde gaan dan ik. ‘Eerst die auditie maar even overleven.’

Daniël stopte en draaide me naar zich toe. ‘Ik zei toch dat je de mooiste bent. Het komt helemaal goed, dat weet ik zeker.’

Hij trok me tegen zich aan. Ik leunde naar voren, tegen zijn sterke bovenlijf, en keek omhoog naar zijn prachtige gezicht. Zijn ogen zochten mijn mond, zijn hand lag onder mijn kin. Langzaam bewoog hij zijn hoofd omlaag en zijn lippen vonden die van mij. Hier zou ik nooit genoeg van krijgen.

‘Je smaakt zout,’ zei Daniël zacht.

Opeens dacht ik aan mijn video en stapte naar achteren.

‘Ho, hier krijg ik schrale lippen van, dat ziet er niet uit als we nog gaan filmen.’

‘*Is zoenen goed voor je huid?* Zo kun je je volgende vlog noemen.’ Hij keek me aan met een ondeugend glimlachje en boog zich opnieuw naar me toe.

Het was na negenen. Daniël stopte de auto van zijn moeder voor mijn huis.

‘Dank je wel voor het helpen,’ zei ik, terwijl ik mijn tas en spullen bij elkaar pakte.

‘Ik ga er meteen mee aan de slag, dan kun je de video straks al online zetten.’

Ik gaf Daniël een zoen en stapte uit. Het filmpje zou prachtig worden met de beelden die we hadden kunnen verzamelen.

Terwijl de zon onderging, waren we langs alle strandtenten gelopen tot we aan de boulevard een restaurant vonden dat alleen biologische maaltijden serveerde. Aan het eind van de avond had ik voorgesteld om de rekening te delen, maar Daniël weigerde dat. Ik moest nog een jaar naar school, maar hij had sinds de zomer een diploma en een voltijdbaan, dus hij vond het niet meer dan logisch dat hij zou betalen.

Ik keek hem na, terwijl hij doorreed naar het eind van de straat. Aan de oplichtende remlampen zag ik dat hij bij zijn eigen huis was aangekomen.

Mijn wangen voelden rood en branderig. Zeelucht. Niet goed voor mijn huid, maar wel voor mijn geestelijke gezondheid. Het was vakantie en mijn vriendje, de leukste jongen uit de straat, bleek ook nog de liefste van de hele wereld te zijn. Beter kon het leven niet worden.

Voor mij dan, realiseerde ik me, en voor het eerst in een paar uur moest ik denken aan Eva, het kleine meisje met haar blauwe plekken.

2.

‘Was het gezellig, lieverd? Kijk, volgende week begint er een nieuw seizoen van *Big Brother*.’

Ik zette mijn tas in de woonkamer en wikkelde mijn sjaal af. Mama lag zoals gewoonlijk op de bank, leunend op een elleboog. Er lag een dekentje over haar benen en haar gezicht was naar de tv gericht. Antwoord geven op haar vraag had geen zin, ze had alleen oog voor het toestel. Terwijl ik terugliep naar de gang om mijn jas op de kapstok te hangen, hoorde ik mijn moeder vanuit de woonkamer roepen. ‘Kom vlug, dan kun je de trailer zien. Sem van Belzen presenteert het.’ Ik trok mijn laarzen uit, schudde het laatste zand van me af en liep de kamer weer in. De tv vertoonde een reclame voor kattenvoer.

Mama keek er geïnteresseerd naar. ‘Je hebt de trailer gemist,’ zei ze.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Die komt nog wel een keer.’ In de keuken maakte ik thee voor mezelf.

‘Neem je een colaatje voor me mee?’

Met een mok en een glas cola liep ik de kamer weer in. ‘Mam, is *Big Brother* niet een beetje ouderwets? Dat was vroeger toch op tv?’ Ik plofte naast haar op de bank. ‘Wat is het eigenlijk voor programma?’

‘Wil je een koekje?’ Mijn moeder hield de trommel voor mijn neus.

Ik schudde mijn hoofd. Lang geleden had ik me voorgenomen nooit zo dik te worden als mijn moeder. Poef sprong op mijn schoot en begon al kwijlend met zijn nagels mijn bovenbeen te masseren. Mijn vingers verdwenen in zijn dikke vacht.

‘In *Big Brother* woont een aantal mensen in één huis. Ze zijn afgesloten van de rest van de wereld. Op televisie kan iedereen hen vierentwintig uur per dag volgen, omdat alles wordt gefilmd.’

‘En wat doen die mensen dan de hele dag?’

‘Niet veel, eigenlijk. Ze moeten soms opdrachten doen en ze mogen elkaar wegstemmen en de kijkers kiezen dan wie er uiteindelijk het huis uit moet.’

‘Je bedoelt dat ze zo lang mogelijk in het huis moeten blijven? Klinkt nogal *boring*.’

‘De eerste serie van *Big Brother* was inderdaad heel saai, maar niet de eerste aflevering, die was spannend. Niemand kon voorspellen wat er ging gebeuren, de deelnemers niet, de kijkers niet. Ik herinner het me nog precies. Het was 1999 ...’

‘Mam, stop maar. Ik heb geschiedenis niet voor niets laten vallen.’ Ik stak mijn vingers in mijn oren en schudde mijn hoofd. Ik wilde niet aan school denken. Iedereen had gezegd dat 4 havo het zwaarste jaar was, maar ik vond de vijfde nog veel zwaarder. Dat gezeur de hele tijd over mijn examen.

Mama nam een slok van haar cola.

‘Over school gesproken, waar is papa eigenlijk?’

‘Die is vroeg naar bed gegaan.’

‘Groot gelijk.’ Hij was de conciërge op mijn middelbare school en moest altijd bijslapen in de vakanties. Zelf ging ik het ook niet laat maken vanavond. De strandwandeling had me rozig gemaakt. Ik gaapte en voelde de huid van mijn gezicht trekken.

Zwijgend keken we naar een herhaling van *Friends*, de aflevering waarin Chandler Monica ten huwelijk vraagt, een van mijn favorieten. Mijn gedachten dwaalden af naar Eva. Waren haar ouders ook zo verliefd geweest toen ze besloten te trouwen? Had Carolien vol overtuiging *ja* gezegd? Of had ze al bedenkingen gehad toen Patrick om haar hand vroeg? Het mogelijke antwoord maakte me misselijk.

‘Ik ga douchen en dan slapen.’

Mama knikte zonder op te kijken. Voorzichtig schoof ik Poef van mijn schoot, die miauwend naar de keuken rende om te kijken of er nog brokjes in zijn voerbak lagen. Ik stond al in de gang toen mijn moeder me nariep: ‘Jente, hang jij de was nog even op?’

3.

Nadat ik me had afgedroogd, smeerde ik mijn gezicht en mijn handen in met een vette avondcrème. Voor het douchen had ik gedaan wat mijn moeder had gevraagd en ook nog mijn bed verschoond. Een verwassen Barbie op een roze achtergrond keek me stralend aan. Terwijl mijn laptop opstartte, pakte ik uit mijn veel te kleine kledingkast aan het voeteneind van mijn bed een schone flanelen pyjama en een paar warme sokken. Tegenover mijn eenpersoonsbed stond een boekenkast. Papa had de middelste plank van de kast vervangen door een extra diepe plank, waardoor ik een soort bureautje had voor mijn laptop. Als ik op mijn bureaustoel ging zitten, paste ik nog net tussen het bed en mijn bureau. Ruim was het niet, maar dat gold voor alle kamers in ons huis. Ik mocht blij zijn dat ik mijn kamer niet hoefde te delen met een broer of zus.

Mijn YouTube-kanaal had na vier maanden meer dan duizend abonnees, 1087 om precies te zijn. Mijn doel was om de tienduizend te halen. Dan zou ik misschien een beetje geld verdienen met mijn vlog en kon ik mijn bijbaantje bij de supermarkt opzeggen. Elke week probeerde ik minimaal vier filmpjes op te nemen om mijn volgers tevreden te houden. Zaterdag had ik een video gepost die *Extreem ontbijten met yoghurt - deel 1* heette, waarin ik een schaalje yoghurt met Marmite had leeggegeten. Heel gezond, maar absoluut niet lekker.

Geroutineerd beantwoordde ik een aantal mailtjes, postte ik enkele reacties onder opmerkingen en bekeek ik de video's van de vloggers waarvan ik fan was. Een pop-up verscheen in beeld: *Kijk naar AirTV voor het laatste nieuws over de familie Hendriks*. Een banner toonde de gezichten van Patrick, Carolien en de zesjarige Eva.

Afgelopen maandag was de tweede aflevering van *Privacy Live* uitgezonden.

In de eerste aflevering was de hoofdrol voor Fenna Zolders weggelegd. Haar man snapte niet waar zijn salaris elke maand aan opging. De buurman, een goede vriend van het stel, dacht dat Fenna misschien

vreemdging en het geld gebruikte om hotelkamers te huren. Daarom had hij haar opgegeven voor het programma. Fenna was tijdens de zomer wekenlang gefilmd: in huis, in de slaapkamer, als ze de deur uitging. Tijdens een liveshow – het echtpaar was naar de studio gelokt – werden de beelden die waren gefilmd uit de doeken gedaan. Het werd duidelijk dat Fenna een serieus gokprobleem had. Overdag, als haar man werkte, bezocht ze haar favoriete casino en gaf honderden euro's uit aan kansspelen. Thuis vertelde ze hem de ene na de andere leugen.

De uitzending had een recordaantal kijkers bereikt en de gevolgen ervan had niemand kunnen voorspellen. De week erna daalden de bezoekersaantallen van de Nederlandse casino's tot een historisch dieptepunt. AirTV kreeg boze berichten binnen van exploitanten van gokkasten en van snackbareigenaren die hun omzet zagen teruglopen. Iedereen praatte over *Privacy Live* en niemand durfde nog te gokken. De angst dat ergens een camera meekeek was te groot.

De tweede aflevering was de definitieve doorbraak van het programma. Nog nooit waren de kijkcijfers van een realityshow zo hoog geweest. Deze keer stond Patrick Hendriks in het middelpunt van de belangstelling.

Een Skype-oproep van Cindy kwam binnen. 'Hoe was het met Daniël?' schalde ze door de luidspreker. Op het scherm zag ik hoe ze haar wenkbrauwen optrok.

'Sst, mijn vader slaapt al.' Met mijn muis zette ik het geluid van mijn laptop iets zachter. 'En ja, het was gezellig. We zijn uit eten geweest.'

'Ben je nog maagd?' Ze staarde me uitdagend aan. 'Je glimt helemaal.'

Ik moest lachen om haar directheid. 'Dat is crème en ja, ik ben nog maagd,' zei ik, terwijl ik haar quasi-beledigd aankeek. Daar was het schuldgevoel weer.

'Je hebt het er moeilijk mee, hè?' Cindy was een feestnummer, maar zag het altijd meteen als ik ergens mee zat.

Ik knikte. 'Ik weet niet eens wat ik mis, maar ik vind het zo vervelend voor Daniël. Hij heeft hier niet om gevraagd.'

'Hij steunt je toch? Hij is hartstikke gek op je, muts.'

'En ik op hem. Daarom juist.'

'Maar je wilt ook maagd blijven.'

‘Ja ...’ Het probleem waarvoor geen oplossing bestond. Ik wilde hier eigenlijk helemaal niet over praten. De banner knipperde nog steeds op mijn scherm en ik klikte erop. AirWeb, de website van AirTV, verscheen. ‘Hé Cindy, ik zie hier dat er morgen een special over *Privacy Live* in de Privé staat.’

‘Yes!’ Cindy wipte enthousiast op en neer voor haar laptop. ‘Dan vul ik morgen het tijdschriftenvak. Tom doet de kassa maar.’

‘Groot gelijk.’ Ik probeerde mijn hoofd weg te draaien voor ik gaapte, maar Cindy had het al gezien.

‘Tijd om braaf te gaan slapen, want wie weet word ook jij in de gaten gehouden.’ Cindy knipoogde. ‘Succes morgen!’ En weg was ze.

Ik klikte nog even door de website van AirTV, vol nieuwsartikelen over hun programma’s. Een aankondiging voor het nieuwe seizoen van *Big Brother*, foto’s van Sem van Belzen en Valérie King, en een artikelje over *De Mooiste Maagd van Nederland*:

Terwijl Privacy Live deze week de gemoederen flink bezighoudt, is men bij AirTV alweer druk bezig met de opnames van het nieuwe seizoen van De Mooiste Maagd van Nederland. Om tot Mooiste Maagd van Nederland te worden gekroond, worden deelnemers - jongens en meisjes - beoordeeld op hun uiterlijk, uitstraling en karakter. Authenticiteit en puurheid, daar gaat het om. De winnaar of winnares van dit jaar zal worden opgeleid tot presentator, nieuwslezer of talkshowhost. Valérie King, die er vorig jaar met de beker vandoor ging, is niet meer van de Nederlandse televisie weg te denken.

Ik klikte AirWeb en de foto van Eva weg. Hopelijk zou ik niet van haar dromen. Gelukkig waren er programma’s als *Privacy Live*, die geheimen blootlegden en alles wat het daglicht niet kon verdragen toch zichtbaar maakten. Fenna Zolders zou van haar verslaving worden afgeholpen en Patrick Hendriks werd binnenkort vast opgepakt.

Toen pakte ik de uitnodiging van AirTV en las hem regel voor regel door, om zeker te weten dat ik morgen niets zou vergeten.

Maandag

4.

Jente

Ik pakte het emmertje uit de koelkast. De overige ingrediënten stonden al klaar. Mijn telefoon hield ik boven de kom en voorzichtig startte ik de opname. Drie eetlepels dikke yoghurt, een augurk in stukjes, een theelepel kokos, een theelepel honing en een scheut azijn. Zoet en zuur. Ik roerde en zette mijn camera weer uit. Mijn hand trilde een beetje. Het tweede extreme ontbijt zag eruit alsof ik yoghurt met sladressing had besprenkeld, wat in feite ook zo was. Een handjevol volgers zou deze week hetzelfde klaarmaken en hun ervaringen met me delen. Ik nam een voorzichtige hap. De azijn maakte het mengsel vreselijk zuur. De volgende keer moest er meer honing bij, dan zou het een ontgiftende werking hebben én een beetje te eten zijn.

‘Kun je mij een cola brengen?’ zei mijn moeder vanaf de bank. Snel stopte ik mijn opname.

Zachtjes zette ik het glas op het bijzettafeltje. De tv stond aan en mijn moeder lag op de bank en keek. Ik ging naast haar zitten met mijn ontbijt. ‘Mam, cola is echt geen goed begin van de dag. Waarom laat je mij niet een smoothie voor je maken?’

‘Jente, je weet dat ik geen fruit lust,’ zei ze, zonder haar ogen van de tv af te wenden, ‘en de substantie van smoothies vind ik verschrikkelijk.’ Ze pakte het glas en zette het aan haar mond. Het *AirJournal* van zeven uur werd aangekondigd, maar eerst zou de reclame te zien zijn.

‘Kijk hoe lekker die hamburger eruitziet. Misschien moeten we een tafelgrill kopen.’

‘Mam, dat is hartstikke vet. Verder zit je nooit aan tafel, je eet altijd op de bank.’

‘Jullie kunnen me toch een bord brengen?’

‘Misschien moet je eens wat vaker van de bank afkomen en wat

meer bewegen.' Ik draaide mijn hoofd naar de tv en wist al wat ze ging zeggen.

'Jente, ga nou niet weer beginnen. Dat jij zo'n moderne gezondheidsfreak bent, betekent niet dat ik daaraan hoef mee te doen. Als ik vlees wil eten doe ik dat en als ik besluit dat ik nooit meer van deze bank afkom, dan bepaal ik dat zelf.'

Ik negeerde haar, stond op en zette mijn inmiddels lege ontbijtkom op het aanrecht. De zenuwen begonnen nu echt op te spelen.

Het *AirJournal* was begonnen. Menno van V., een vermeende verkrachter, was door zijn familie als vermist opgegeven en het slechte weer zou onverminderd aanhouden. Hoewel ik wist dat Daniël alleen achter de schermen bij het programma werkte, keek ik steeds of ik een glimp van hem opving. Aan het eind van het journal ging altijd het licht uit en soms zag je dan in het donker leden van de crew in beeld. Ook probeerde ik aan de manier waarop de camera bewoog Daniëls stijl te herkennen. Dat lukte nooit. Volgens Daniël kwam dat omdat hij volgens strakke richtlijnen werkte, zodat het journal altijd op dezelfde manier in beeld werd gebracht. Er was geen ruimte voor zijn eigen stijl bij AirTV.

Buiten hoorde ik een scooter de stoep oprijden. De claxon werd drie keer kort ingedrukt. Omdat het koud was, sloeg ik mijn winterjas om me heen en opende de voordeur. Cindy had haar helm afgezet. Haar korte blonde haar piekte alle kanten op, wat waarschijnlijk precies de bedoeling was. Bij haar wist ik nooit wat ik kon verwachten. De ene keer had ze haar haren keurig in een scheiding strak naar achteren gekamd, de andere keer moest het zo slordig mogelijk zitten. Hetzelfde gold voor haar kleding. Vandaag had ze een dikke zwarte panty aan met motorlaarzen eronder en daarop een wollen rok met een Schots motief. Daarboven droeg ze haar versleten leren jack. Ze was een jaar jonger dan ik, maar anderen dachten door haar uiterlijk en de brutale blik in haar ogen altijd dat zij de oudste was.

Tom stond achter haar met zijn fiets. Hij had waarschijnlijk een slepje gekregen.

'We komen je nog even succes wensen voordat we gaan werken. We zullen je missen vandaag.' Ze stak haar hand uit en duwde een klein cadeautje in de mijne. Het was een sleutelhanger met het logo van *Privacy Live*.

‘Wow, hoe kom je daaraan?’

‘Geritseld. Zodat je niet vergeet dat er mensen zijn die het zwaarder hebben dan jij. Die auditie wordt een eitje voor je.’

Ik stak de sleutelhanger in mijn jaszak en gaf haar een knuffel. ‘Dank je wel.’

‘Zo vroeg opstaan, in de vakantie nog wel. Dat is echt niets voor mij.’ Cindy sloeg haar armen om haar lichaam om zichzelf warm te wrijven. ‘Het is zó donker en zó koud. Het lijkt wel winter.’

Tom haalde zijn schouders op. ‘Het is herfst, Cindy. Volgend weekend wordt de klok een uur teruggezet, dan is het ’s ochtends weer wat lichter.’

Mijn beste vriendin keek me aan en rolde met haar ogen.

Op dat moment begon het te regenen. Cindy zette snel haar helm op. ‘Kom, Tom, we gaan.’

Ik sloot de voordeur en draaide me om. Door het raampje zag ik hoe ze zich klaarmaakten om te vertrekken. Tom bracht zijn gezicht dicht bij dat van Cindy om iets te zeggen, zij lachte. Het zag er vertrouwd uit, intiem zelfs. Alsof ze samen iets wisten wat niemand anders wist. Het leek wel of iedereen geheimen had. Was dat waar? Als ik wilde weten waar ze het over hadden, kon ik misschien *Privacy Live* op Cindy afsturen. Ik glimlachte om mijn eigen idee. Misschien had iemand anders Cindy opgegeven voor het programma en werd ze al in de gaten gehouden. Of Tom. Misschien werd ik zelf wel gefilmd op dit moment.

Patrick Hendriks was een oer-Nederlandse huisvader. Ria, zijn schoonmoeder, was dol op hem en had hem opgegeven voor het programma *Privacy Live*. Ze was ervan overtuigd dat hij de ideale schoonzoon was en niets te verbergen had. ‘Al die achterdocht op tv, al die geheimen, niemand vertrouwt elkaar meer,’ had ze later gezegd. ‘Ik wilde juist laten zien dat er mensen bestaan die wél te vertrouwen zijn, zoals mijn schoonzoon. Hij leek de liefste vader die er is. Maar ik had het helemaal mis.’

Patrick bleek allesbehalve te vertrouwen. Tijdens de tweede aflevering van *Privacy Live* was te zien hoe Patrick met de kleine Eva naar het zwembad ging. Samen stapten ze in een kleedhokje. Uit het hokje kwamen geluiden. Een snauwende stem, een pets klonk, Eva die *au*

zei. Patrick en Eva kwamen in hun zwemkleding naar buiten, Eva met een betraand gezichtje. Op haar arm zat een rode vlek waar ze met haar hand overheen wreef en haar benen zaten vol blauwe plekken. Patrick had een geïrriteerde blik in zijn ogen.

Ook in huize Hendriks waren tientallen camera's geïnstalleerd. In eerste instantie leek Patrick inderdaad een lieve toegewijde echtgenoot en vader te zijn. Elke zaterdag ging hij met zijn dochtertje zwemmen en daarna naar de markt. Elke woensdag was papadag. Zijn vrouw Carolien en hij hadden de huishoudelijke taken eerlijk verdeeld en op zijn werk flirtte hij niet met vrouwelijke collega's. Zodra Carolien echter het huis verliet en Patrick alleen achterbleef met hun dochtertje, kreeg hij een frons op zijn gezicht, werd hij kortaf en snauwerig. Eva gedroeg zich schichtig als ze met haar vader alleen thuis was en ze was zichtbaar bang voor hem.

Tijdens het programma volgden de bewijzen elkaar in rap tempo op en aan het eind van de avond was duidelijk dat Patrick zijn dochtertje fysiek mishandelde. Het was vreselijk, vooral die keer dat hij Eva naar bed bracht terwijl Carolien nietsvermoedend op de bank zat met een kop thee. In de schemerige kamer was op de beelden niet veel te zien, maar de geluiden spraken voor zich. 'Ik ben van de trap gevallen,' zei Eva de volgende dag tegen haar oma. Ik werd misselijk als ik dacht aan wat hij haar aandeed. Patrick Hendriks hoorde achter de tralies en ik was niet de enige die dat vond.

Sinds afgelopen maandag was #privacylive trending op social media en de discussies over de laatste aflevering hielden al de hele week aan. Ik was het roerend eens met de mensen die vonden dat Carolien haar man moest verlaten en het leek me voor Eva goed als ze psychologische hulp zou krijgen. Ria was een heldin, ook al had ze haar schoonzoons opgegeven met een ander doel voor ogen.

Op school en in de supermarkt gingen de gesprekken over niets anders. Bladen, kranten en online magazines stonden vol met nieuws over de familie Hendriks. Elke avond was er wel een talkshow waarin Patrick en Carolien onderwerp van gesprek waren. Jeugdzorg had zich al gemeld en op tv verteld over de schadelijke gevolgen van deze affaire voor het kleine meisje. 'Als er in dit gezin niets verandert, dan gaan wij ons hier zeker mee bemoeien.'

